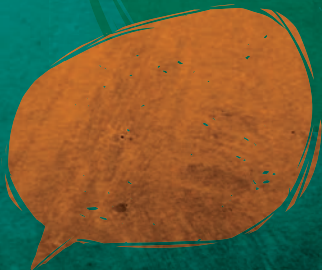

RICO TICE
& CARL LAFERTON

TAL OM JESUS

OGSÅ NÅR DET ER
SVÆRT

RICO TICE OG CARL LAFERTON

Tal om Jesus **- også når det er svært**

LOHSE

Indhold

Forord	7
Indledning	11
1 To sider af sagen	13
2 Er det anstrengelsen værd?	27
3 Derfor vil vi (stadig) ikke evangelisere	47
4 Hvad skal jeg huske?	55
5 Hvad skal jeg så sige?	69
6 Vær dig selv	87
7 Kom i gang (eller fortsæt)	101
8 To ting at gøre	113
Tak	121

Forord

Af D.A. Carson, professor i Ny Testamente ved Trinity Evangelical School i Wheaton og præsident for The Gospel Coalition

De kulturelle forandringer, der finder sted i den vestlige verden, er paradoksalt nok både nedslående og opmuntrende. Eller mere præcist: De fleste forandringer er i sig selv nedslående, men de er med til at fremkalde forskellige andre forandringer, som er opmuntrende. Den bog, du sidder og læser, er en af disse opmuntrende forandringer.

De nedslående forandringer er ikke svære at få øje på. Mange mennesker savner efterhånden et grundlæggende kendskab til Bibelen, og derfor bliver den kulturelle konsensus omkring grundpiller som De ti Bud svækket. Ære regnes for et antikveret, lidt latterligt begreb, sandhed bliver en mere og mere fleksibel størrelse, begæret efter magt og succes og penge bliver mere og mere legitimt og står uimod sagt, værdighed skænker man ikke længere mange tanker, og ondskab og hævngherrighed bliver til tider næsten fremstillet som dyder.

Når jeg for tredive år siden talte med en ateist, var han gerne en 'kristen ateist' i den forstand, at den Gud, han ikke troede på, var den kristne Gud. Det gav en fælles referen-

ceramme, hvor jeg var på hjemmebane. Sådan er det langt fra altid i dag, og vores forsøg på at evangelisere hæmmes af den kendsgerning, at kristne i stigende grad lever i en forståelsesramme, der forekommer mennesker omkring os fuldstændig fremmed.

Jeg talte for nylig med en mand, der sørgede over at have mistet sin voksne datter. Jeg gav udtryk for min medfølelse og begyndte forsigtigt at tale om livet efter døden og én jeg kendte, som havde vandret den vej. Han lyste straks op og sagde: »Jeg ved lige, hvad du mener! Min datter havde en dejlig have. Jeg tror gerne, hun ville vende tilbage som sommerfugl.« Det ramte mig som en brutal kendsgerning, at han og jeg i vores respektive forestillingsverdener passerede hinanden som skibe i natten. Vi levede simpelthen i hver sit univers, og hvis vi skulle have noget at sige hinanden, måtte vi gå helt tilbage til vores forestillinger om tilværelsens fundament. Generelt bliver kristne efterhånden afskrevet som intellektuelt tilbagestående eller endnu værre: blinde og ensporede, når vi i vores 'hovmod' bliver ved med at insistere på, at vores Jesus er den eneste vej til Gud. Kristne opfattes som intolerante, snæversynede mennesker, der bør ignoreres eller måske endda undertrykkes.

Hvori består da det opmuntrende?

Når de sociale omkostninger ved at bekende sig som kristen bliver større, bliver procentdelen af 'navnekristne' i befolkningen uvægerligt mindre. Sagt på en anden måde: Det fald i tilslutning, de kristne kirker har oplevet gennem det seneste kvarte århundrede, skyldes primært, at mennesker, der kun var kristne af navn, ikke længere besøger kirken. Procentdelen af kristne, der virkelig går ind for sagen, uanset

hvor uglesete de af den grund måtte blive i den moderne kultur, er derimod svagt stigende. I mange af de kirker, der frimodigt forkynder evangeliet og formaner kristne til hver dag at tage deres kors op, udgøres menigheden af omvendte mænd og kvinder, som glæder og fryder sig over, at den Gud, som har skabt dem og skal dømme dem, har skænket dem sin tilgivelse og nåde. Disse troende lever deres liv her på jorden med i hvert fald det ene øje vendt mod himlen, mod evigheden, hvor de samler sig skatte. Samtidig med at mange toneangivende stemmer her i Vesten vender ryggen til det kristne fundament, der i høj grad har gjort os til de mennesker, vi er, ser vi således en ny generation vende tilbage til Bibelens budskab. Denne opmuntrende tendens er måske endnu i sin vorden, men ligesom en sky i horisonten på Elias' tid, der kunne skjules for øjet af et menneskes hånd, kan denne lille tendens varsle et vældigt udbrud.

Når kulturen bliver så negativt stemt over for bekendende kristne, som den efterhånden er, må vi ikke glemme, at vi ikke er den første generation af kristne, der står i denne situation. Jesus selv talte om, at mange ikke ville tro, netop fordi han sagde sandheden (Joh 8,45). Til tider kan sandheden være så gennemført ude af trit med menneskers almindelige holdninger, at den virker decideret frastødende i de flestes øjne. Når det sker, har sandhedens forkyndelse den virkning, at øjne blindes, ører døves og hjerter forhærdes, som det beskrives i Esajas' Bog (Es 6,8-10). Det var årsagen til, at Jesus endte på korset. Paradoksalt nok er det imidlertid ene og alene de kristnes, i verdens øjne tåbelige, forkyndelse af sandheden, der kan bringe mennesker til at omvende sig og tro og lade sig frelse. Eller for et bruge et af Paulus' billeder:

De kristne og deres budskab bliver en sød, livgivende duft for nogle og en stank af død for andre (2 Kor 2,15-16). Bibelsk kristendom er en polariserende kraft.

Alt dette har Rico Tice forstået, og han vil gerne have andre kristne til også at forstå det. Men hvor finder vi modet og glæden til at evangelisere i en polariseret kultur, hvor den kristne tro falder mange for brystet? Hvordan skal det kristne vidnesbyrd se ud – både i hårde tider, hvor vi møder en aggressiv hån, og i gode tider, hvor mennesker lader sig forvandle af evangeliet? Denne bog siger som ingen anden bog i sin genre tingene, som de er, og udruster derved trofaste disciple af Jesus til at slutte sig til den lange række af profeter og troens forkæmpere, som har ladet sig håne og forfølge længe før vores tid (Matt 5,10-12). Derved bliver denne bog en af de opmuntrende milepæle i vores tid – en bog, der ikke bagatelliserer udfordringerne, men peger hen på Kristus og hans evangelium som vores kraftkilde til at overvinde vanskelighederne.

Indledning

Jeg synes, det er svært at evangelisere.

Et af problemerne ved at være evangelist er, at folk tror, du har nemt ved det. Jeg oplever det ikke som nemt, og det har jeg aldrig gjort. Mange gange har jeg følt mig som lidt af et nervevrag, når jeg skulle fortælle mennesker om Jesus. Alligevel har det været en stor glæde at gøre det. Jeg skriver denne bog i håbet om, at jeg kan hjælpe dig til at opleve noget af den himmelske glæde ved at finde og frelse de fortabte – den glæde, der træder så stærkt frem i slutningen af en af Jesu mest velkendte lignelser, den om det vildfarne får:

Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådant bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse (Luk 15,5-7).

Jesus præsenterer os med nogle få sætninger for en situation, hvor noget meget værdifuldt er gået tabt. Han beskriver,

hvordan alt andet bliver lagt til side i et helhjertet forsøg på at genfinde det tabte. Da det bliver fundet, jubles der af glæde på jorden og i Himlen.

Det, som er gået tabt, er mennesker. Gud er den store evangelist; den store foregangsmand med hensyn til at søge og finde mennesker, og han indbyder sine børn til at søge og finde og glæde sig med ham.

Jeg har gennem årene mærket jublen i mit indre, når jeg har set Herren søge og finde fortabte mennesker. I det følgende vil jeg fortælle dig om nogle af de lykkelige tilfælde, jeg selv har oplevet, men jeg vil også komme ind på noget af det hårde og ubehagelige ved at søge efter fortabte mennesker.

1

To sider af sagen

Det er en ubeskrivelig glæde for et menneske at finde Kristus. Da jeg var seksten år, kom min onkel af dage ved et fald fra en klippe. Det var første gang, jeg så min far græde. Og ligesom far kunne jeg ikke se nogen mening med min onkels død. Derfor var det en enorm lettelse, da en lærer fortalte mig, at Kristus var blevet levende igen efter sin død, og at han kunne hjælpe mennesker til det samme. Det gav mig håb. Pludselig kunne jeg roligt se min egen død i møde. Pludselig gav livet mening igen.

Det forandrede alt for mig at lære Jesu kærlighed at kende, for hans kærlighed var helt anderledes end den, jeg mødte i verden omkring mig. Jeg gik i en skole, der brugte det meget almindelige, pædagogiske princip at motivere sine elever med betinget kærlighed: *Vi elsker dig, hvis du viser dit værd ... hvis du er god nok ... hvis du får succes*. Alting handlede om at vinde anerkendelse. Men akademisk succes kom ikke

nemt til mig, en ordblind, der ikke kunne læse, før jeg var ni (men jeg var smaddergod til at farvelægge).

I et miljø, der signalerer, at du ikke er god nok, og at du derfor må bevise dit værd, kan du sikkert forestille dig, hvor stor en fryd det var at opdage, at jeg ikke behøvede at bevise mit værd over for Gud; at Kristus uden betaling gav mig del i hans fuldkommenhed, og at jeg nu kunne leve på hans fortjenester i stedet for mine egne.

Vis dit værd – ikke over for ham.

Du er ikke god nok – præcis.

Få succes – det har han fået.

Derfor virkede det også indlysende at fortælle andre mennesker om Jesus. Desværre oplevede jeg snart at blive hånet for at gøre det. Nogle gange blev jeg ligefrem hadet. Nogle af mine klassekammerater udgav et 'nyhedsbrev' på fire sider med det ene formål at gøre grin med mig. Her er en smagsprøve fra førsteudgaven:

»Min form for kristendom,« forklarer Rico, »går ud på at få mig selv til at ligne en komplet idiot [de brugte faktisk et stærkere ord] for et stort publikum af intelligente mennesker.«

Kære Rico, kristendommen er bare en fase, du skal igennem. Lad være med at prøve at suge andre ind i din religiøse fantasiverden. Pris Herren? Halle-luja? Nej. Bare smut [her brugte de også en stærkere formulering].

Når jeg gik til frokost, havde jeg sommerfugle i maven af frygt for, at der skulle være udgivet endnu et nyhedsbrev. Det

var rædselsfuldt. Jeg kan huske, at jeg en dag knælede ned ved min seng og græd: Jeg kunne ikke forstå, at det skulle være sådan. Jeg var kommet til tro på Jesus og havde tænkt: *Det er vidunderligt*. Men når jeg så fortalte om det til andre, sagde de: »Nej, det er ikke spor vidunderligt.«

Forfatteren Graham Greene skrev engang: »Der er altid et øjeblik i barndommen, hvor døren åbner sig og lukker fremtiden ind.« Sådan et øjeblik var dette for mig, og jeg kan huske, jeg tænkte: *Der her er kun begyndelsen. Sådan her vil det blive at være kristen. Men hvordan kan du gå tilbage nu, hvor du har mærket glæden ved at kende Jesus?*

Smertetærsklen

Hvorfor fortæller jeg dig om en teenagers oplevelser i skolen for et par årtier siden? Fordi jeg tror, at mine oplevelser dengang fortæller en hel del om, hvordan det er at være kristen i vores vestlige kultur i dag. Kristne forfølges ikke ligefrem, men jeg fornemmer en voksende fjendtlighed mod kristendommen i den moderne kultur. Det er ikke bare ligestyldighed, man møder som kristen, det er modvilje.

Mange mennesker kan egentlig ikke lide evangeliet. Tænk på, hvor provokerende intolerant vores tro på mange måder forekommer. Vi tror, at man kun kan komme til Gud gennem Jesus. Vi tror, at alle mennesker er syndere og kun kan finde nåde ved korset. Vi tror, at en dag skal alle mennesker dømmes.

Derfor vil det give knubs, hvis du vidner om Jesus for mennesker. Du vil uden tvivl miste nogle venner. Du vil provokere folk og gøre dem vrede. Det afhænger selvfølgelig

i nogen grad af dine omstændigheder, hvem du er venner med, hvor du arbejder og så videre. Du vil få forskellige reaktioner, men du vil sikkert blive mødt med afvisning og modvilje tilstrækkeligt mange gange til, at du kommer i tvivl om, hvorvidt du skal blive ved, for jeg tænker, du har det ligesom mig og ikke kan lide at blive såret. Når vi rammes af modstand og modvilje, er vi tilbøjelige til at tro, at vi har gjort noget forkert og selv er ude om det. Når jeg forkynder evangeliet for mennesker og får knubs, frister det mig til enten at holde op med at sige noget eller at sige noget andet. Jeg ved, at det risikerer at gøre ondt, hvis jeg vidner om Jesus, og jeg vil helst blive på den rigtige side af min smertetærskel. Selvfølgelig vil jeg det!

Det er nok den væsentligste grund til, at vi ikke evangeliserer mere, end vi gør. Når de lige er kommet til tro, har de fleste kristne lyst til at fortælle om det til andre. Det siger næsten sig selv. Det er jo så vidunderligt: Jesus sætter dig i forbindelse med den levende Gud, han giver dig et svar på døden, han giver dig svaret på din synd, han giver dig mening og formål i livet. Men før eller senere – og her i vesten sker det hurtigere og hurtigere – vil en eller anden håne dig eller såre dig eller hade dig. Og det er jo ikke svært at regne ud, hvordan man kan undgå det: *Jeg kan ikke lide at blive såret, og det sker hele tiden, så det her er vist ikke nogen god ide. Jeg må hellere holde op med det.*